

Sygn. akt **II AKa 126/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Janusz Jaromin
Sędziowie:	SA Bogumiła Metecka-Draus (spr.) SA Andrzej Mania SA Stanisław Stankiewicz SA Piotr Brodniak
Protokolant:	sekr. sądowy Anna Kaczmarek

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej Agaty Badury

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2018 r. sprawy

M. K.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 29 marca 2017 r., sygn. akt III K 12/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wskazuje, iż podstawę prawną orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności stanowią przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w związku z art. 4 § 1 k.k.;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. K. J. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu 60/100) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

SSA Piotr Brodniak SSA Janusz Jaromin SSA Andrzej Mania

SSA Stanisław Stankiewicz SSA Bogumiła Metecka-Draus

Sygn. akt II AKa 126/17

UZASADNIENIE

M. K. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 20.05.2011 r. w sprawie o sygn. akt II K 259/11 za czyn z art. 178a § 1 k.k., popełniony w dniu 05.02.2011 r., na karę grzywny 70 stawek dziennych po 20 złotych oraz środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Kara grzywny wykonana w całości w formie zastępczej pozbawienia wolności w okresie od 25.05.2012 r. do 29.06.2012 r.

II. Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 04.06.2014 r. w sprawie o sygn. akt III K 88/12 za:

a/ czyn z art. 148 § 1 k.k., popełniony w dniu 10.01.2010 r., na karę 25 lat pozbawienia wolności,

b/ czyn z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 281 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony w dniu 19.03.2011 r., na karę 25 lat pozbawienia wolności,

c/ czyn z art. 270 § 1 k.k., popełniony w dniu 03.08.2009 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

za które wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 24.03.2015 r. w sprawie III K 20/15 orzeczono, na podstawie art. 88 k.k. karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności.

III. Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 30.03.2015 r. w sprawie II K 1253/11 za:

a/ ciąg czynów w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., wyczerpujący znamiona ustawowe art. 279 § 1 k.k., popełniony w okresie od 20.02.2010 r. do 08.04.2011 r. na karę 3 lat pozbawienia wolności,

b/ ciąg czynów w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. wyczerpujący znamiona ustawowe art. 278 § 1 k.k., popełniony w okresie od 03.03.2010 r. do 05.04.2011 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności,

c/ ciąg czynów w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., wyczerpujący znamiona ustawowe art. 278 § 1 k.k., popełniony w okresie od 15.03.2009 r. do 25.06.2009 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

d/ ciąg czynów w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., wyczerpujący znamiona ustawowe art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony w okresie od 12.02.2011 r. do 21.03.2011 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

e/ czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony w okresie od 10.02.2011 r. do 15.02.2011 r., na karę 1 roku pozbawienia wolności,

f/ czyn z art. 279 § 1 k.k., popełniony w okresie od 16.02.2009 r. do 17.02.2009 r., na karę 1 roku pozbawienia wolności,

i orzekający, na podstawie art. 91 § 1 k.k. karę łączną 5 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 29 marca 2017 r., sygn. akt III K 12/17:

1. na podstawie art. 91 § 2 k.k. oraz art. 88 k.k. połączył kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego M. K. za czyny i ciągi czynów opisane w punktach II i III części wstępnej wyroku i wymierzył mu karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności.

2. Nadto orzekł o kosztach zastępstwa procesowego należnych obrońcy z urzędu oraz zwolnił skazanego od kosztów sądowych.

Apelację od wyroku wniosła obrońca skazanego r.pr. K. J., która wydanemu rozstrzygnięciu zarzuciła:

„ naruszenie przepisów materialnego, a mianowicie:

1. art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw poprzez jego błędne zastosowanie i wymierzenie kary łącznej na podstawie przepisów obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 r., co w istocie doprowadziło do wymierzenia skazanemu kary rażąco niewspółmiernie wysokiej;

2. art. 4 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie i wymierzenie kary łącznej na podstawie przepisów kodeksu karnego obowiązujących od 1 lipca 2015 r., co w istocie doprowadziło do wymierzenia skazanemu kary rażąco niewspółmiernie wysokiej”.

Tak podnosząc, apelująca wniosła o:

1. Zmianę pkt I zaskarżonego wyroku, w jego części dyspozytywnej, poprzez wymierzenie kary łącznej obejmującej wskazane przez Sąd Okręgowy wyroki, z uwzględnieniem zasady pełnej absorpcji z uwagi na fakt, że pomiędzy czynami skazanego zachodzi związek podmiotowo-przedmiotowy uzasadniający zastosowanie powyższej zasady, jak również zachodzi ścisły związek pomiędzy łączonymi wyrokami, a tym samym o obniżenie orzeczonej wobec skazanego kary łącznej do wymiaru 25 lat pozbawienia wolności oraz zaliczenie skazanemu dotychczasowego okresu rzeczywistego pozbawienia wolności;

2. Przyznanie od Skarbu Państwa kosztów obrony udzielonej z urzędu, gdyż koszty te nie zostały uiszczone w całości ani w części.

Ewentualnie wniosła o:

3. Przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Szczecinie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego, zasługuje na uwzględnienie w części dotyczącej obrazy art. 4 § 1 k.k.

Ma rację obrońca wskazując, iż wobec zmiany stanu prawnego z dniem 1 lipca 2015r., wobec skazanego M. K. możliwe było stosowanie przepisów zarówno sprzed, jak i po zmianie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r., a w związku z brzmieniem art. 4 § 1 k.k. należało przy rozpoznaniu sprawy stosować ustawę nową tylko wówczas, gdy jest ona względniejsza dla sprawy. Tymczasem w realiach rozpoznawanej sprawy M. K. wyrokiem z dnia 4 czerwca 2014 r. został skazany na dwie kary po 25 lat pozbawienia wolności oraz karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kary te zostały połączone i wyrokiem z dnia 24 marca 2015 r. orzeczono karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności. Natomiast wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z 30 marca 2015 r. skazanemu wymierzono kary: 3 lat pozbawienia wolności, 2 lat pozbawienia wolności, roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności następnie 3 kary po roku pozbawienia wolności i w konsekwencji wymierzono mu w oparciu o przepis art. 91 § 2 k.k. i art. 88 k.k. karę łączną 5 lat pozbawienia wolności. Trafnie zatem skarżąca podnosi, iż na gruncie przepisów obowiązujących przed 1 lipca 2015 r., łączeniu kar podlegały kary jednostkowe pozbawienia wolności, a w konsekwencji możliwym było orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności. w wymiarze 25 lat pozbawienia wolności. Natomiast mając na uwadze stan prawny obowiązujący od 1 lipca 2015 r., łączeniu podlegały kary łączne pozbawienia wolności wymierzone poszczególnymi wyrokami i tak w myśl tych przepisów kara łączna pozbawienia wolności przy uwzględnieniu wyroku orzekającego karę dożywotniego pozbawienia wolności i wyrokowi orzekającemu karę 5 lat pozbawienia wolności, skazanemu możliwym było wymierzenie jedynie kary łącznej dożywotniego pozbawienia wolności. Dlatego dzieląc argumentację obrońcy należało uznać, iż przy kształtowaniu wyroku łącznego do M. K. należało stosować przepisy ustawy dlań względniejszej i karę łączną pozbawienia wolności miarkować w oparciu o przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r. i w tym zakresie dokonać korektury zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Nie podzielił natomiast Sąd Odwoławczy zarzutu apelacji w zakresie orzeczonej kary w sensie jej rażącej surowości. Sąd pierwszej instancji prawidłowo bowiem wskazał na okoliczności przemawiające za wymierzeniem skazanemu kary dożywotniego pozbawienia wolności, a mianowicie treść opinii o skazanym z Zakładu Karnego wskazującą na bezkrytyczny stosunek do popełnionych przestępstw, rodzaj popełnionych przestępstw a także fakt, iż nie pozostawały

one w ścisłym związku czasowym. Te okoliczności trafnie zostały przez Sąd rozstrzygający uznane za przemawiające przeciwko stosowaniu w sprawie zasady absorpcji. Zatem uznając trafność argumentacji Sądu Okręgowego co do konieczności wymierzenia skazanemu kary łącznej dożywotniego pozbawienia wolności Sąd Odwoławczy wyrok w tej części uznał za prawidłowy.

Na podstawie art. 624 k.p.k. Sąd Apelacyjny zwolnił skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze biorąc pod uwagę jego dożywotni pobyt w izolacji.

O kosztach nieopłaconej obrony z urzędu orzeczono na podstawie art. 22³ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych oraz § 2, 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1715).

SSA Piotr Brodniak SSA Janusz Jaromin SSA Andrzej Mania

SSA Stanisław Stankiewicz SSA Bogumiła Metecka-Draus